

Ко доноси и потписује решење у поступку инспекцијског надзора?

У складу са Законом о инспекцијском надзору и Законом о општем управном поступку, решење у поступку доноси, па самим тим, и потписује овлашћено службено лице - инспектор.

Чланом 46. став 1. Закона о инспекцијском надзору прописано је да послове инспекцијског надзора надлежна инспекција врши преко инспектора, а чланом 39. став 1. Закона о општем управном поступку да орган поступа у управној ствари преко овлашћеног службеног лица.

У члану 141. став 1. Закона о општем управном поступку, којим се уређује решење, прописано је да оно садржи потпис овлашћеног службеног лица, које га доноси, а у поступку инспекцијског надзора је то инспектор. Наведено је у складу са начелом самосталности из члана 49. Закона о инспекцијском надзору и члана 12. Закона о општем управном поступку, као и овлашћењима инспектора, као овлашћеног службеног лица, у складу са чланом 49. Закона о инспекцијском надзору и члана 39. Закона о општем управном поступку. Чланом 39. став 2. Закона о општем управном поступку предвиђено је да је овлашћено службено лице - лице које је распоређено на радно место које чине и послови вођења поступка и одлучивања у управној ствари (што значи: доношење решења), или само послови вођења поступка или предузимања појединих радњи у поступку, а чланом 46. став 2. тачка 1) Закона о инспекцијском надзору да инспекцијски надзор може обављати лице које има стечено прописано образовање, радно искуство у струци, положен државни стручни испит и испит за инспектора и које испуњава друге услове прописане за рад у органима државне управе, и то у звању вишег саветника, самосталног саветника или саветника или одговарајућем звању инспектора утврђеном посебним прописом - за вођење поступка и изрицање управних мера у инспекцијском надзору (што подразумева и доношење решења).

У односу на одређене недостатке претходног системског законодавства, односно претходно важећег Закона о општем управном поступку из 1997, одакле је потицало схватање да руководицац има првенство у доношењу решења, важећи Закон о општем управном поступку у члану 39. став 3. изричито прописује да ако службено лице није одређено, решење у управном поступку доноси руководицац органа. Тиме се утврђује овлашћење и дужност овлашћеног службеног лица - инспектора да доноси и потписује решење у управном поступку, односно у поступку инспекцијског надзора (као посебном управном поступку), а тек ако нема овог службеног лица, односно ако оно, уз придржавање прописа, није одређено, онда руководицац доноси и потписује решење.

Постоји законска обавеза да овлашћена службена лица - инспектори, који испуњавају законске услове за доношење решења, и Правилником о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у органу буду одређени као службена лица са тим овлашћењем. Из изложеног следи одредба члана 141. став 7. Закона о општем управном

поступку, којим је прописано да решење потписује овлашћено службено лице које га доноси, односно руководилац органа.

Чланом 23. став 2. Закона о државној управи прописано је да министар, између осталог, доноси решења у управним и другим појединачним стварима. Међутим, имајући у виду цитиране одредбе Закона о општем управном поступку и Закона о инспекцијском надзору, као посебних закона у односу на Закон о државној управи, који имају предност у примени у односу на Закон о државној управи, за доношење решења у управном поступку од стране министра, неопходно је да је законом - општим или посебним - изричито прописано у којим поступцима и управним стварима министар непосредно доноси решење, или да овлашћено службено лице које доноси решење није одређено, па би се активирало супсидијарно овлашћење министра на доношење решења у управном поступку, у складу са чланом 39. став 3. Закона о општем управном поступку. Притом, министар може да овласти руководиоце унутар органа (државни секретар, помоћник министра, директор органа у саставу министарства, секретар министарства и др.) да доносе решења у управном поступку. Такође, министар, у складу са чланом 59. Закона о државној управи, доноси решења у другостепеном управном поступку, и такође може да овласти руководиоце унутар органа да доносе ова решења по овлашћењу министра. Како је изложено, насупрот другостепеном поступку, у првостепеном поступку важи обрнуто правило - решење доноси овлашћено службено лице, а ако оно није одређено, онда решење доноси руководилац органа, који може на доношење решења овласти руководиоце унутар органа.